

РЕШЕНИЕ

№ 3318

гр. София, 05.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 16.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3906** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „И.“, ЕИК *, гр. С., У. „К. Ф.“ №, срещу Решение № ПИ-72 / 26. 04. 2011 г. на Д. на ТД на Н. С., с което е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичен изпълнител при дирекцията, обективирани в Разпореждане за присъединяване № 31853/2004/000005 от 06. 04. 2011 г.

В жалбата се излагат съображения, че незаконосъобразно от страна на решаващия орган е приета, че не е изтекла предвидената в закона давност, поради нейното спиране и прекъсване. Представя писмени бележки. Претендира разносните по делото.

Ответникът - Д. на ТД на Н. С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № 31853/2004/000005 от 06. 04. 2011 г. на публичен изпълнител при ТД на Н. С., е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изп. д. № 31853 / 2004 г. по описа на ТД на Н. С., за вземането му установено с ГДД по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО № 22061796 / 26. 03. 2008 г. Общото задължение на „И.“ по изп. д. № 31853 / 2004 г., е в размер на главница 33 423, 20 лв. и лихва в размер на 41 004,88 лв.

Срещу действията на публичния изпълнител за присъединяване, е подадена жалба вх. № 53-04-235 от 15. 04. 2011 г. от „И.”.

С Решение № ПИ-72 / 26. 04. 2011 г. на Д. на ТД на Н. С., е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичния изпълнител.

С жалба вх. № 9630 от 05. 05. 2011 г. по описа на АССГ, е оспорено решението на Д. на ТД на Н. С. пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото няма доказателства за датата на връчване на оспореното решение, въпреки изричните указания на съда, в тази насока, поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Оспореното решение, е издадено от компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – Д. на ТД на Н. С..

По делото няма спор, че с разпореждане № 7006 / 31. 10. 2003 г. на Д. на Дирекция „ОВКО” при СУСО са установени задължения на „И.” за ДОО в размер на главница от 14 297,54 лв., задължения за НЗОК в размер на 1674,70 лв. и задължения за универсален пенсионен фонд в размер на 39,60 лв. Разпореждането е влязло в сила на 21. 11. 2003 г. и съответно е подлежала на принудително изпълнение. Съответно давността за установените задължения започнала да тече на 01. 01. 2004 г.

С изх. № 1471, 1472 и 1473 / 21. 11. 2003 г. са изпратени заповрни съобщения до ТБ „Ю” , като са връчени на 24. 11. 2003 г.

С изх. № 483 / 23. 12. 2003 г. , е изпратена покана по чл. 145, ал. 7 от ДПК.

С изх. № 31853-000001 / 12. 07. 2004 г. до задължението лице, е изпратено съобщение за доброволно изпълнение, връчено на 14. 07. 2004 г.

Съгласно чл. 141, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ДПК (отм.), давността се спира, с налагането на обезпечителни мерки и с предприемането на действия по принудително събиране.

Безспорно, връчването на заповрни съобщения представлява налагането на обезпечителни мерки, на основание чл. 164, ал. 1, т. 3 от ДПК, а изпращането на покана за доброволно изпълнение, представлява действия по принудително събиране, доколкото, разпоредбата отнасяща се до поканата се намира в глава „Изпълнение”.

Институтът на погасителната давност като материалноправен се урежда от материалноправните норми, действали към момента на възникване на основанието, поради което налагането на обезпечителни мерки и предприемането на действия по принудително събиране, е основание за спиране на давността.

След като давността, е спряна, е неприложим общия давностен срок, тъй като закона не сочи периода, за който се спира давността, поради което и давността не може да изтече.

Съдът счита, че не е изтекла и предвидената в чл. 140, ал. 2 от ДПК, абсолютна давност, тъй като изрично в посочения член се сочи, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 и 153 от кодекса.

След като към датата на издаване на разпореждането, не е изтекла предвидената в закона погасителна давност, правилни са действията на публичния изпълнител за присъединяване на вземания.

Налице е и условието по чл. 217, ал. 2 от ДОПК, доколкото няма данни да е изготвено разпределението на събраните суми.

В същото време, доводите, за неправилно установен размер на задължението, поради извършени плащания, не следва да се обсъждат, тъй като в хода на изпълнителното производство ще се преценят извършените плащания и евентуално прекратяването на производство при изпълнение на цялото задължение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „И.”, С., срещу Решение № ПИ-72 / 26. 04. 2011 г. на Д. на ТД на Н. С., с което е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичен изпълнител при дирекцията, обективирани в Разпореждане за присъединяване № 31853/2004/000005 от 06. 04. 2011 г.

ОСЪЖДА „И.”, гр. С., У. „К. Ф.” № 2, ЕИК *, да заплати на ТД на Н. С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: